

LLETRES

Drogues a cabassos i sexe en un litoral abocat a la nocturnitat i la buidor

La Costa Brava com a psicodrama

Alex Hernández

Màscares de nit

Premi de Narrativa Breu Ciutat de Mollerussa

Pagès Editors, 102 pàgines

Moisés de Pablo

Debuta el periodista gironí Àlex Hernández (Barcelona, 1970), antic redactor de *Diari de Girona*, en el difícil món de les lletres. Hi ho fa amb una novel·la breu que, com a qualsevol ploma, té els seus encerts i els inevitables clars obscurs que completen el quadre de la veu íntima de l'autor.

Hernández radiografia una Costa Brava on brillen amb llum pròpia tota mena de substàncies al·lucinògenes: el repertori passa del mescal, als tripis, de la coca a les pastilles, i ens aporta la visió d'un món tanyit de fosc i dels baixos instints: «qui no fuma, es nifa i qui no es nifa, es carda alguna cosa», apunta un dels actors murrís d'aquest psicodrama, en què tothom s'evadeix de la realitat.

Un món on la màscara de la felicitat artificial, no convida a la reflexió, i, curiosament, poc o gens a la confessió. L'autor mira a través dels ulls del publicista Pau, el protagonista immers en l'ull de l'huracà de les discoteques llorenques. És d'aquella gent que

III
L'autor radiografia una Costa Brava on brillen tota mena de substàncies al·lucinògenes

DdeG

LLORET DE MAR. L'ambient nocturn de localitat de la Selva és un dels principals escenaris d'aquest debut literari.

viu a tope, que són vampirs d'ells mateixos i dels moments de felicitat que s'esbraven abans de construir-se. El nostre debutant basteix interioritzacions i vivències del protagonista amb un llenguatge concís i entenedor: «Dits múltiples, plens de saliva, pelegrinen de la boca als mugrons. Gemecs primerencs». El tempo de la narració és l'adequat, i els capítols que divideixen el text; que passa d'*El final de l'hivern*, a *A tocar de la tardor*, un encert. Emparenta la narració amb les peces musicals i ens emplaça en l'escenari discontinu de barres de bar, de diners abocats, de turisme massificat i de ganes de gresca que empeny els protagonistes de *Màscares de nit*.

La Costa Brava és un protagonista més. Tot i que les descripcions són puntuals, en part per la mateixa extensió del text. És una bona trobada. Perquè, de vega-

des, la sort del país sembla la del publicista: «m'he vist tan mort com els edificis i les cases costaneres quan són abandonades en els mesos freds», diu Pau. Un enfocament interessant, i poc tocat pels escriptors gironins.

Entre els ròssecs, la construcció de la resta de personatges. Hi ha en Toni, l'amic irresponsable i sense sentiments; la Mònica, companya de feina de Pau, esborrany d'un amor que ell no vol entendre. La Laura, que amb en Toni eren la parella per definició de la colla. Gairebé perfectes, però no tant com tothom creia. La resta de peces de l'orquestra adopten la semblança d'un esborrany, que no es basteix prou íntim i carnal.

Què més allunya aquest autor que comença, d'altres plomes que es mouen també per un territori narcòtic i canalla, com un Kureishi? Si ens fixem amb l'Ir-

vine Welsh de *Trainspotting*, amb qui detectem semblances, com el llenguatge torrencial: una de les pedres de toc de l'escocès és la seva ironia brutal, i, sobretot, una càrrega de crítica social i política que no hi és a Hernández. I que emparenta Welsh amb els autors de la picaresca espanyola del Segle d'Or, o amb els textos dickensians. L'autor gironí opta per un allunyament de l'acció que, sent encertat, de vegades sembla poca implicació, on no trobem el sentit de l'humor que faria respirar la narració. Que li donaria més volada. I una denúncia social que el faria més potent. Més autocrític amb el sistema, i les renúncies que ens comporta. El debut d'Hernández palesa el descens als inferns de Pau. I el raig d'esperança que implica la seva germana, la Montse. Un debut amb vocació de novel·la generacional.